

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **Šroubárna Ždánice a.s.**, se sídlem Jiráskova 972/52, Kyjov, zast. Mgr. Miroslavem Osladilem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 2. 2016, č.j. 8637/2016-900000-304.1,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 11. 2. 2016, č.j. 8637/2016-900000-304.1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Miroslava Osladila, advokáta se sídlem Revoluční 3, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 6. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2016, č. j. 8637/2016-900000-304.1, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne

24. 6. 2015, č. j. 81748/2015-530000-11 (dále také jen „prvostupňový orgán“), jímž byla zamítnuta žalobcová žádost o upuštění od předepsání úroků z posečkáni úhrady cla z dovozu.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá, že splnil podmínky pro upuštění od předepsání úroků z posečkáni stanovené Metodickým pokynem Generálního finančního ředitelství k aplikaci ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu ze dne 1. 7. 2014 (dále jen „Metodický pokyn“) a nenaplnil žádnou z podmínek, která je překážkou kladného vyřízení žádosti o upuštění od předepsání úroků z posečkáni. Správní orgán je povinen o žádosti rozhodnout kladně, není mu dána žádná diskreční pravomoc.

[3] Dle ustanovení § 157 odst. 7 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2014 může správce daně upustit od předepsání úroku z posečkáni, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného nároku. Žalovaný se ekonomickými poměry žalobce nezabýval s odůvodněním, že tento důvod není uveden v Metodickém pokynu. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce účelově převádí majetek, proto nelze hovořit o ekonomických potížích. Toto je dle žalobce pouze nepodložené a neodůvodněné tvrzení. Žalobce v žalobě odkazuje na ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu, které má aplikační přednost. V rámci doplnění žaloby žalobce doložil přiznání k dani z příjmů právnických osob za roky 2005 až 2014, kartu majetku ke dni 31. 1. 2011 a zdůraznil, že z přiložených daňových přiznání vyplývá, že ekonomická situace žalobce byla v letech 2009 a 2010 značně lepší než v roce 2013 a 2014. Pokud bylo upuštěno od předepsání úroků z posečkáni na základě hospodářských výsledků let 2009 a 2010, je zde důvod pro upuštění na základě výsledků za roky 2013 a 2014.

[4] Žalobce splnil podmínku pro upuštění od předepsání úroků z posečkáni uvedenou pod čl. III, bod 7 Metodického pokynu: „*Pokud neexistuje důvod vylučující upuštění od předepsání úroku z posečkáni, musí být naplněna některá z níže uvedených podmínek: daňový subjekt předčasně (tj. nejpozději do poloviny celkové povolené lhůty posečkáni) uhradil posečkanou daň.*“ Žalobce má za to, že doba posečkáni neběžela po dobu účinku odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům, kterými byla cla vyměřena. V této části žaloby podává žalobce dvě dílčí námitky:

a) Zásadní právní otázkou je, zda má přiznání odkladného účinku žalobě účinky *ex tunc* (zpětně k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí) či *ex nunc* (k rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání dokladného účinku). Žalobce má za to, že účinky nastávají zpětně k právní moci napadeného rozhodnutí. K tomu odkazuje na nálezy Ústavní soud ČR ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07 a ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 53/06.

b) Žalobce má za to, že doba, která nemůže být započítána do běhu doby posečkáni, běží od 22. 12. 2011, kdy nabylo právní moci poslední rozhodnutí o odvolání proti platebním výměrům do 2. 3. 2014, kdy bylo o žalobě proti těmto rozhodnutím rozhodnuto. I pokud by mělo být splnění podmínky předčasné úhrady zkoumáno u každého rozhodnutí o posečkáni

zvlášť, má žalobce za to, že u některých rozhodnutí podmínka splněna byla. K tomu přikládá tabulky, kde jsou uvedena zmíněná rozhodnutí.

[5] Další podmínka, která byla dle názoru žalobce splněna, byla podmínka vzorného plnění nepeněžitých povinností, která je uvedena pod bodem 8 čl. III. Metodického pokynu. Dle názoru žalobce je třeba vzorné plnění nepeněžitých povinností spíše presumovat a je na příslušném orgánu, aby prokázal, že plnění nepeněžitých povinností nebylo řádné a tento závěr odůvodnil odkazem na konkrétní jednání subjektu. Pokud však žalobce pouze využíval svého zákonného práva žádat prodloužení lhůt stanovených k úhradě cla, nelze takovýto postup považovat za neplnění nepeněžitých povinností. Stejně tak nemůže být přičítáno k tíži žalobce, pokud celní úřad zmešká lhůtu pro sdělení výše celního dluhu. Podmínka vzorného plnění nepeněžitých povinností byla žalobcem splněna, a i z tohoto důvodu tak mělo být žádosti žalobce o upuštění od předepsání úroků z posečkání vyhověno.

[6] Prováděcím nařízením Komise (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie byla fakticky zrušena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky a prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Zrušení antidumpingového nařízení, na jehož základě bylo posečkané clo doměřeno, není sice důvodem k upuštění od předepsání úroků z posečkání dle podmínek uvedených v Metodickém pokynu, dle názoru žalobce se ovšem jedná o obecný důvod dle ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[7] V první řadě žalovaný zdůraznil, že žalobce v žalobě neuvedl žádné nové skutkové ani právní skutečnosti. Ke všem odvolacím námitkám se žalovaný podrobně vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že z textace ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu vyplývá, že správce daně po splnění podmínek může, nikoliv musí přistoupit k upuštění od předepsání úroků z posečkání. Mezi podmínkami obsaženými v Metodickém pokynu, není obsažena podmínka nepříznivých ekonomických poměrů. Žalobce nedoložil relevantní dokumenty, na základě kterých by mohl správní orgán vyvodit, že se nachází v nepříznivé ekonomické situaci. K námitce týkající se předčasné úhrady posečkaného celního dluhu odkazuje žalovaný na napadené rozhodnutí. Zastává názor, že rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě je účinné až od jeho vydání, nikoliv od právní moci, resp. vykonatelnosti napadeného rozhodnutí. K tomu odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu i odbornou literaturu. Žalobce nesplnil ani podmínku

vzorného plnění nepeněžitých povinností vůči správci daně v předchozích 3 letech před podáním žádosti o upuštění. K tomu odkazuje na napadené rozhodnutí. K poslední žalobní námitce žalovaný uvádí, že nařízení č. 2016/278 o zrušení antidumpingového cla nabylo účinnosti dnem platnosti tohoto nařízení. Cla vybraná před tímto datem se nevracejí.

[8] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku. Správní orgány při svém postupu nedostály zásadě legitimního očekávání. Nepříznivé majetkové poměry jsou důvodem pro upuštění od předepsání úroků z posečkání dle ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu. Žalobce trvá na závěru, že usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě má účinky ex tunc. Žalobce nemá vůči České republice žádné závazky, vždy vzorně plnil své povinnosti.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

[10] Spornou otázkou mezi účastníky je, zda měl správce daně přistoupit k upuštění od předepsání úroku z posečkání z důvodu nepříznivých ekonomických poměrů žalobce, které dle žalobcova tvrzení založily tvrdost uplatněného úroku. Dle názoru žalobce byly splněny dvě podmínky uvedené v Metodickém pokynu, které umožňují upustit od předepsání úroku z posečkání.

[11] Dle ustanovení § 157 odst. 7 daňového řádu může správce daně upustit od předepsání úroku z posečkání, pokud by ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného úroku.

[12] Metodický pokyn Generálního finančního ředitelství k aplikaci § 157 odst. 7 daňového řádu ze dne 1. 7. 2014 v čl. III vymezuje důvody umožňující upuštění od předepsání úroku z posečkání. Dle bodu 7 čl. III Metodického pokynu upustí správní orgán od předepsání úroku z posečkání v případě, kdy daňový subjekt předčasně (tj. nejpozději do poloviny celkové povolené doby posečkání) uhradil posečkanou daň. Dle bodu 8 téhož článku Metodického pokynu upustí správní orgán od předepsání úroku z posečkání v případě, kdy daňový subjekt vzorně v předchozích třech letech před podáním žádosti o upuštění plnil své nepeněžité povinnosti (včas a v zákonných lhůtách bez výzvy správce daně podával veškerá daňová tvrzení, ve lhůtách plnil ostatní výzvy správce daně, bezvadná součinnost se správcem daně i v dalších případech).

[13] Z obsahu správního spisu zdejší soud zjistil, že dne 24. 8. 2011 vydal Celní úřad Hodonín rozhodnutí, jimiž vyhověl žádosti žalobce ze dne 12. 8. 2011 a povolil posečkání s úhradou cla, a to od 20. 8. 2011. Doba posečkání se u jednotlivých cel liší, stejně tak i data úhrad. Úrok z posečkání je vždy požadován od 20. 8. 2011 do dne úhrady. Dne 30. 1. 2012

podal žalobce u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutím Celního ředitelství Brno, kterými bylo zamítnuto odvolání, a byly potvrzeny dodatečné platební výměry. Dne 22. 3. 2013 podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém soud rozhodl dne 15. 4. 2013 a odkladný účinek žalobě přiznal. O podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 29. 1. 2014, který nabyl právní moci dne 2. 3. 2014.

[14] Obecná podmínka pro upuštění od předepsání úroku z posečkání je stanovena daňovým řádem v ustanovení § 157 odst. 7. Aby bylo možné upustit od předepsání úroků, je v první řadě nutno zkoumat, zda ekonomické poměry žalobce zakládají tvrdost uplatněného úroku. Žalobce v podané žalobě namítá, že se žalovaný jeho ekonomickými poměry nezabýval, a to s odůvodněním, že tato podmínka není uvedena v Metodickém pokynu. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce účelově převádí majetek a v jeho případě nelze hovořit o ekonomických potížích. V závěru, že se správní orgány ekonomickou situací žalobce řádně nezabývaly, se soud s žalobcem ztotožňuje. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí dříve uvedl, že nepříznivé ekonomické poměry daňového subjektu nejsou důvodem pro upuštění od předepsání úroků uvedeným v Metodickém pokynu, a proto není nutné se jimi zabývat. Tento závěr správních orgánů je nesprávný. Splnění podmínky špatných ekonomických nebo sociálních poměrů daňového subjektu, které by zakládaly tvrdost uplatněného úroku, je vstupní nutnou podmínkou, kterou musí příslušný daňový subjekt splnit, aby bylo možno vůbec uvažovat o upuštění od předepsání úroku z posečkání v jeho konkrétním případě. Splnění této podmínky je nutné, avšak pro uplatnění uvedeného institutu nikoli dostačující. Druhým krokem je uplatnění správního uvážení, neboť správce daně může, nikoliv musí upustit od předepsání úroků z posečkání. Znamená to tedy, že i v případě, že by *ekonomické nebo sociální poměry daňového subjektu zakládaly tvrdost uplatněného úroku*, nemusí správce daně od předepsání úroku z posečkání upustit, uváží-li, že existují důvody, proč tak neučinit. Tyto důvody jsou uvedeny v Metodickém pokynu. Správce daně musí při zkoumání splnění podmínek upuštění od předepsání úroků upřesnit kontury zákonných podmínek § 157 odst. 7 daňového řádu ve dvou směrech. Musí vyjasnit, v jakých případech jsou dány takové sociální nebo ekonomické poměry daňového subjektu, které zakládají tvrdost uplatněného nároku, a musí vytyčit, v jakých případech své pravomoci upustit od předepsání úroku z posečkání využije a v jakých nikoli. Rozlišovací kritéria byla stanovena právě uvedeným pokynem. Cílem tohoto pokynu je zajištění maximální možné míry jednotnosti a objektivnosti při rozhodování o upuštění od předepsání úroku z posečkání úhrady daně dle § 157 odst. 7 daňového řádu. Metodický pokyn představuje obecné, transparentní, neselektivní opatření vylučující libovůli správce daně při rozhodování o upuštění od předepsání úroku z posečkané částky. Není pravdou, že se správce daně nemusí ekonomickou situací žalobce zabývat. Právě naopak je nezbytné, aby se jí zabýval, zhodnotil konkrétní situaci a následně přistoupil k hodnocení dle Metodického pokynu.

[15] Prvoinstanční orgán se k ekonomickým poměrům vyjádřil a uzavřel, že v případě žalobce nelze hovořit o nepříznivých majetkových poměrech s ohledem ke skutečnosti, že účelově převedl část svého majetku na své sesterské společnosti. Žalobce v odvolání zdůraznil, že účelovost převodu není nikterak odůvodněna a jedná se o nepodložené tvrzení. Důvodem převodu majetku byla z pohledu žalobce nutnost získání finančních prostředků pro úhradu jeho závazků vůči celní správě. Jak soud z obsahu napadeného rozhodnutí zjistil, žalovaný pouze převzal závěry prvoinstančního orgánu s tím, že se s nimi plně ztotožňuje

a bez dalšího odůvodnění považoval odvolací námitky žalobce za vypořádané. Argumenty žalobce se žalovaný nezabýval a blíže nezkoumal důvod převodu majetku. S takovýmto postupem nelze souhlasit. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí, mimo jiné, jednoznačně vyplývat, že správní orgán neopomenul žádné účastnickovy námitky. K nepřezkoumatelnosti z důvodu opomenutí odvolacích námitek se totožně vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84, kdy uvedl, že: „*Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].*“

[16] S nepřezkoumatelností závěrů žalovaného uvedených v předchozím odstavci úzce souvisí další žalobní argumentace žalobce. V žalobě i v odvolání uvedl, že k žádosti o upuštění od předepsání úroků žalovanému přiložil veškeré, jemu v té době dostupné podklady potřebné k věcnému posouzení jeho ekonomické situace a vypracování finanční analýzy, která by měla být podkladem pro rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepřistoupili ani ke zpracování finanční analýzy, byť v rámci řízení o totožné žádosti žalobce bylo v minulosti k jejímu zpracování přistoupeno, ani k samotnému posouzení ekonomické situace žalobce, jak bylo mimo jiné uvedeno i v předchozím odstavci.

[17] K přezkoumatelnosti odůvodnění závěrů žalovaného stran nepřistoupení ke zhodnocení ekonomické situace žalobce soud konstatuje následující. Krajský soud posoudil obsah napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, ze kterých zjistil, že celní úřad Hodonín, upustil od předepsání úroků z posečkání cla předepsaného k úhradě v roce 2011 a 2012. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že na základě podkladů poskytnutých daňovým subjektem nechal zpracovat finanční analýzu, která zhodnotila finanční situaci žalobce jako tíživou. V nyní posuzované věci bylo zpracování analýzy odmítnuto s odůvodněním, že by neměla žádnou vypovídající hodnotu, neboť většina předložených dokumentů pochází z roku 2013, přičemž v roce 2014 žalobce účelově převedl značnou část svého majetku na další společnosti. Žalobce v odvolání namítal, že v době podání žádosti neměl jiné dokumenty k prokázání majetkové situace k dispozici a že nemůže být přičítáno k tíži žalobce, že správní orgán rozhodoval o žádosti žalobce až deset měsíců po podání žádosti a zdůraznil, že je připraven předložit ekonomické výkazy za rok 2014, které již měl v době podání odvolání k dispozici. Zdejší soud v první řadě zdůrazňuje, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby při řešení skutkové podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato povinnost je odrazem zásady legitimního očekávání, resp. tato povinnost naplňuje princip předvídatelnosti rozhodnutí, který představuje důležitý korekční prvek zákazu zneužití správního uvážení. Souvisí s předvídatelností jak procesního postupu, tak i následně přijatého řešení. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03: „*Ústavní soud již ve své judikatuře konstatoval, že ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty..., jehož neopominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánu veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky*“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83, uzavřel, že: „*princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkové a právně srovnatelných případech rozhodovat – v celkovém vyznění – stejně*“. Ze zjištěných skutečností soud vyvozuje závěr, že žalobce mohl, ve světle zásady

legitimního očekávání, důvodně očekávat, že bude přistoupeno k vypracování finanční analýzy a na základě výsledků bude i rozhodnuto, tak jak bylo postupováno i ve věci předsedání úroků z posečkání cla předepsaného k úhradě v roce 2011 a 2012.

[18] Pokud žalovaný trval na závěru, že není možné přistoupení k finanční analýze z důvodu, že ekonomické výkazy a další doložené dokumenty nevypovídají o aktuální majetkové situaci žalobce, neboť došlo k převodu majetku, a šlo navíc o převod účelový, tak pochybil v tom, že se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami, ve kterých žalobce poukazoval prvně na skutečnost, že účelovost převodu není nikterak odůvodněna a jedná se o nepodložené tvrzení, a také, že v době podání žádosti jiné než doložené dokumenty k dispozici neměl. V tomto rozsahu je nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[19] Žalobce v druhé části žaloby namítá, že naplnil dvě podmínky pro upuštění od předsedání úroků z posečkání uvedené v čl. III. Metodického pokynu, konkrétně pod body 7 a 8. Při posuzování splnění kritérií pro upuštění od předsedání úroků z posečkání je druhým krokem uplatnění diskreční pravomoci správního orgánu v souladu s podmínkami stanovenými Metodickým pokynem.

[20] V první řadě se soud zabýval otázkou, zda žalobce předčasně (tj. nejpozději do poloviny celkové povolené doby posečkání) uhradil posečkanou částku a tím naplnil předpoklad úspěšné žádosti stanovený pod bodem 7 čl. III. Metodického pokynu. Mezi účastníky je nesporné, že po dobu přiznání odkladného účinku žalobě proti platebním výměrům doba posečkání neběží, resp. se tato doba nezapočítává. Spornou právní otázkou je, zda má přiznání odkladného účinku žalobě účinky *ex tunc* (zpětně k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí) či *ex nunc* (k rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání dokladného účinku). Žalobce má za to, že účinky nastávají zpětně k právní moci napadeného rozhodnutí s tím, že i doba posečkání neběží již od právní moci napadeného rozhodnutí. K tomu odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. II ÚS 53/06 a ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 1260/07.

[21] Zdejší soud souhlasí s tvrzením žalobce, že rozhodnutí soudu o přiznání odkladného účinku žalobě působí s účinky *ex tunc* a nikterak nerozporuje závěry Ústavního soudu, který ve svém nálezu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II.ÚS 1260/07 uvedl, že „...rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, a zejména rozhodnutí přijatého v oblasti správního trestání, je nadáno schopností působit s účinky *ex tunc*. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci.“ Dle názoru zdejšího soudu se ovšem veškeré právní účinky rozhodnutí správního orgánu pozastavují až přiznáním odkladného účinku, respektive právní mocí usnesení o jeho přiznání, a to až do právní moci meritorního rozsudku. Pro ilustraci konkrétního projevu odkladného účinku lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008-103. Podle Nejvyššího správního soudu platí, že je-li sankčním rozhodnutím správního orgánu uložen trest zákazu činnosti, doba tohoto uloženého zákazu neběží v období, kdy byl soudem žalobě napadající toto rozhodnutí přiznán odkladný účinek. Tento závěr lze analogicky vztáhnout i na dobu, po kterou neběží doba posečkání. Lze tedy uzavřít, že po dobu přiznaného odkladného účinku žalobě (od právní moci příslušného usnesení do právní moci meritorního rozhodnutí soudu) doba posečkání neběží.

[22] Žalovaný správně provedl hodnocení, zda došlo k úhradě cla do poloviny doby posečkání zvlášť pro jednotlivá rozhodnutí o posečkání úhrady cel. Při posuzování vycházel z premisy, že účinky usnesení o přiznání odkladného účinku působí v období mezi právní mocí usnesení o přiznání dokladného účinku žalobě a nabytím právní moci meritorního rozsudku. Zdejší soud přezkoumal jednotlivé výpočty, které jsou odůvodněním nesplnění podmínky čl. III bodu 7 Metodického pokynu, a v první řadě došel k závěru, že se žalobce s žalovaným rozchází v tvrzení, kdy došlo k úhradě posečkaného cla. Ve správním spisu nejsou založeny žádné listiny, které by obsahovaly informaci o datu úhrady. Žalovaný tímto postupem, kdy při výpočtech vycházel z dat úhrad, aniž by byly tyto skutečnosti řádně podloženy, zatížil řízení vadou, neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu.

[23] Dále se soud musel zabývat způsobem, který žalovaný zvolil při hodnocení splnění podmínky úhrady cla do poloviny doby posečkání. V návaznosti na jednotlivě stanovené doby k posečkání je nutno rozdělit veškeré úhrady do tří skupin podle toho, zda došlo k uplynutí poloviny doby k posečkání před přiznáním odkladného účinku žalobě, nebo v době trvání odkladného účinku či polovina doby posečkání uplynula až po nabytí právní moci rozsudku. Ke třetí variantě v soudem posuzované věci nedošlo.

[24] Pokud polovina doby posečkání uběhla před právní mocí usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, nemají účinky odkladného účinku na běh doby pro žalobce žádný vliv. Běh doby se nikterak neprodlužuje ani nestaví.

[25] Druhou možností je, že polovina doby posečkání uplynula v rozmezí od přiznání odkladného účinku žalobě do pravomocného rozsudku ve věci samé. V tomto případě je nutno zohlednit shora řečený závěr, že doba posečkání neběží po dobu přiznaného odkladného účinku žalobě (tj. od právní moci příslušného usnesení do právní moci meritorního rozhodnutí soudu). Z toho vyplývá, že ode dne právní moci rozsudku ve věci samé, bude pokračovat běh zbývajících částí doby posečkání v délce, po kterou se překrýval běh doby posečkání a doba od přiznání odkladného účinku žalobě. Pro možnost upuštění od úroku z posečkané částky je pak rozhodující, že výpočet poloviny doby posečkání nemůže zohlednit dobu, po kterou bylo vedeno soudní řízení a po kterou byl žalobě přiznán odkladný účinek. Proto může dojít k tomu, že „polovina“ doby posečkání nastane až poté, co nabude právní moci rozhodnutí soudu ve věci samé, jakkoliv by jinak uplynula dříve. Jinými slovy, před zahájením soudního řízení může uplynout např. $\frac{1}{4}$ doby posečkání, následně může být běh doby přerušen např. na dva roky a teprve následně bude běžet další $\frac{3}{4}$ doby posečkání a celní úřad musí hledět na dobu, která byla ovlivněna rozhodnutím o odkladném účinku, jako by nebyla.

[26] V intencích předchozích odstavců soud konstatuje, že z převážné části odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu žalovaný přistoupil k výpočtu konkrétním zvoleným způsobem a zda postupoval v souladu se shora nastíněnými kritérii. Soud není schopen odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumat a vyhodnotit, zda ke splnění podmínky úhrady cla do poloviny doby posečkání skutečně došlo. V tomto rozsahu je napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné.

[27] Další podmínkou, která byla dle názoru žalobce splněna, je vzorné plnění nepeněžitých povinností v předchozích třech letech. Žalobce uvádí totožně jako v odvolání, že jeho chování v rámci kontroly po propuštění zboží bylo standardní, součinnost žalovanému poskytoval a omluvy své případné nepřítomnosti vždy řádně odůvodnil. K této odvolací námitce se žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí s tím, že své závěry řádně odůvodnil. Žalobce netvrdí nic nového, ani jeho závěry více nerozporuje. Jak plyne i z § 157 odst. 7 daňového řádu, správce daně *může* upustit od předepsání úroku z posečkání. Žalobce v rámci své diskreční pravomoci přezkoumal chování žalobce při plnění jeho nepeněžitých povinností a podrobným a přezkoumatelným způsobem své závěry o tom, že se ze strany žalobce nejednalo o bezvadnou součinnost, odůvodnil. Soud je povinen se v rámci přezkumu této otázky omezit na to, zda žalovaný při užití správního uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda vstupní předpoklady takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud dospěl k závěru, že žalovaný ve svém rozhodnutí poměrně podrobně uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení žalobcova jednání. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný posuzoval chování žalobce jako celek za delší časové období a v souvislostech celého řízení. Žalovaný tak dle soudu nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení a soud v tomto jeho postupu nespatřuje žádné pochybení.

[28] Poslední námitka se týká zrušení antidumpingového cla. Je pravdou, že dne 26. února 2016 vydala Evropská komise prováděcí nařízení č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa a oceli pocházejícího z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie. Zrušení antidumpingového nařízení, na jehož základě bylo posečkané clo doměřeno, považuje žalobce za obecný důvod dle ust. § 157 odst. 7 daňového řádu, který zakládá nepřiměřenou tvrdost pro žalobce. Ve čl. 14 předmětného nařízení je uvedeno, že zrušení sporných opatření by mělo nabýt účinku dnem vstupu nařízení v platnost, a proto není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem. Z toho vyplývá, že zrušení konečného antidumpingového cla nemá žádný vliv na předchozí řízení, v rámci kterých již byla cla vybrána. Samotné zrušení sporných opatření nemůže bez dalšího způsobit tvrdost uplatněného úroku, neboť se na řízení v předmětné věci nevztahuje.

[29] Jak bylo uvedeno výše, zdejší soud shledal žalobu důvodnou a rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti, a proto, že skutkový stav nemá oporu ve spisech. Žalovaný je povinen v souladu s právním názorem soudu znovu přezkoumat a řádně odůvodnit závěr týkající se ekonomické situace žalobce a přezkoumat, zda došlo k úhradě cla do poloviny doby posečkání.

[30] Žalovaný se bude v dalším řízení podrobně zabývat důvody převodu majetku žalobce v roce 2014, zda se jednalo o účelový převod a zda tato skutečnost má vliv na posuzování ekonomické situace žalobce, případně řádně odůvodnit závěr, proč tato skutečnost odůvodňuje nepřistoupení k vyhotovení finanční analýzy a posouzení ekonomické situace žalobce vůbec. V této souvislosti se žalovaný musí zabývat také otázkou možností žalobce předložit v době podání žádosti i jiné dokumenty prokazující jeho aktuální finanční situaci

a vliv tohoto na rozhodnutí ve věci, tedy se řádně vypořádat s námitkami, které přednesl žalobce ve svém odvolání.

[31] Dále žalovaný zajistí v dalším řízení doklady prokazující konkrétní data úhrad jednotlivých cel tak, aby tyto byly součástí spisu a byly z nich potřebné informace prokazatelně zjistitelné. Poté se žalovaný bude muset znovu zabývat tím, zda žalobce uhradil posečkané clo do poloviny povolené doby k posečkání dle pravidel, které soud v tomto rozsudku podrobně vytyčil, a bude muset přezkoumatelným způsobem odůvodnit závěr, zda došlo k včasné úhradě a bylo naplněno kritérium pro upuštění od úroku z posečkání dle čl. III bodu 7 Metodického pokynu, či nikoliv.

V. Shrnutí a náklady řízení

[32] S ohledem k výše uvedenému nezbylo zdejšímu soudu než napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušit (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání vyjádření) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb., tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 15.342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. srpna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu